

stændig falsk, fuldstændig vildledende. Det ærede Medlem maa jo huske paa, at i 12te Lønningsklasse er ansat Overportører af 2den Grad, Telegrafformænd, Baneformænd af 1ste Grad og Stationsmestre. Men det ærede Medlem maa dog vide, at ingen bliver ansat i Banernes Tjeneste som Stationsmester, det begynder man ikke med. Man begynder heller ikke som Baneformand af første Grad eller som Telegrafformand, nej, disse Funktionærer blive ansatte i 14de Lønningsklasse, og saa stige de op til 13de, og derefter avancere de til 12te Lønningsklasse. Naar det ærede Medlem tager en Stationsmester eller Baneformand af 1ste Grad og regner ud, hvad disse tjene i 12 og 20 Aar, maa han hertil lægge de 10 til 12 Aars Tjeneste, de have tilbagelagt i Portørklassen og de underordnede Klasser. Naar han derimod tager Københavns Postbude, kan han gøre det gældende, han sagde. Et københavnsk Postbud naar i Løbet af 16 Aar en Lønning af 1,720 Kr. Københavns Postbude skulle ikke gennemgaa noget underordnet Trin. Men saa falder ogsaa hele det ærede Medlems Regnestykke fuldstændig til Jorden. Det Grundlag, det ærede Medlem er gaaet ud fra, er fuldstændig forkert, og de Slutninger, det ærede Medlem kommer til, blive derfor lige saa ravgale.

Der er desuden en anden Ting, som det ærede Medlem, den ærede Regnemester, heller ikke tog Hensyn til, og det er, at der i Banefunktionærernes Lønning fradrages 5 pCt. til deres Pension. Det er ikke Tilfældet med Postfunktionærerne. Der fradrages i Postfunktionærernes Løn, for saa vidt de ere gifte — altsaa i den Tid, de ere gifte, men ikke før, og heller ikke, hvis de blive Enkemænd — 3 pCt. til Enkeforsørgelse. Dette tager det ærede Medlem heller ikke Hensyn til, og derved bliver, som sagt, hans Regnestykke fuldstændig forkert. Det ærede Medlem sagde: „Nu skal jeg aflevere mit Manuskript, saa det kan gaa ind i Rigsdagstidenden.“ Jeg vil anbefale det ærede Medlem ikke at gøre det. Se hellere først at faa Manuskriptet rettet, og lad os ikke faa disse gale og vildledende Tal ind i Rigsdagstidenden, for de kunne gøre megen Skade, naar Folk, der ikke have tilstrækkelig Kritik, læse dem og ville anvende dem. Jeg vil altsaa fraraade det ærede Medlem at gøre, hvad han sagde, og opfordre ham til først at faa fat i de rigtige Tal, saa at vi ikke skulle have disse gale Tal staaende i Tidenden.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): De Ytringer, det ærede Medlem kom med nu, og som jo i det væsentlige kun vare en Gentagelse, et nyt Opkog af de Paastande, hvis Urigtighed jeg i Gaar paaviste, give mig kun Anledning til et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem henviste til Fortiden og talte om de Krav, der atter og atter vare blevne fremsatte og atter og atter afviste, idet man havde holdt de paagældende hen med tomme Løfter. Dette giver mig Anledning til at gøre opmærksom paa, at det, som det ærede Medlems Forslag gaar ud paa at give de paagældende, have de aldrig selv andraget om. Det første Andragende, som fremkom fra de paagældende, fra „Dansk Jernbaneforbund“, efter at den ny Lønningslov var traadt i Kraft, nemlig den 24. Oktober 1903, gik kun ud paa, at der maatte tillægges „Personalet under 11te, 12te, 13de og 14de Lønningsklasse en Huslejhjælp, der for det Personales Vedkommende, som var henvist til at tage Bopæl indenfor Københavns og Frederiksbergs Kommuner, udgør 120 Kr. aarlig“, for saa vidt altsaa det samme, som nu foreslaas, ja, endogsaa mere. Men saa hedder det videre: „Ministeren for offentlige Arbejder bemyndiges derhos til at give det i Købstæder, Handelspladser og Landstationer, hvor Opholdet skønnes særlig dyrt, ansatte Personale et Tillæg af 36 eller 72 Kr. aarlig, alt for saa vidt der ikke er anvist de paagældende Tjenestebolig“. Det var det, man den Gang androg om, det samme, som ved Postlønningssloven af 1902 er tillagt Postvæsenets tilsvarende Personale. I de næste to Andragender af 19. August 1904 og 14. Juli 1905 henviste man kun til dette Huslejetillæg, som Postvæsenet, som sagt, har, og saa til det, som ved selve Loven er tilstaaet Jernbanefunktionærerne i København og paa Frederiksberg, nemlig 48 Kr. Det var det, man paaberaabte sig for sit Ønske om at faa Huslejetillæg uden nærmere angiven Størrelse, men det maa dog altsaa have været Mening, at det skulde ligge indenfor de Rammer, man selv henviste til. Dette gjaldt baade Andragendet af 19. August 1904 og 14. Juli 1905, og det var formodentlig det, der laa til Grund for det Ændringsforslag fra det ærede Medlem og hans Kollega i Finansudvalget ved 2den Behandling i Fjor, som jeg nævnte i Gaar, hvor de jo nøjedes med saa betydelig mindre end det, de nu kræve, at det hele kun blev til 20,000 Kr., me-